

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 72/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4CdoR/13/2025 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4CdoR/13/2025 z 29. októbra 2025, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľka žiada aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur a náhrady trov konania v sume 1 014,41 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že navrhovateľ (otec maloletej) podal 6. septembra 2021 na Okresnom súde Košice II návrh, ktorým sa domáhal zmeny rozsudku tohto súdu sp. zn. 14P/56/2020 z 11. mája 2021 v časti úpravy jeho styku s maloletou [REDAKOVANÉ] (rozšírenia styku). Okresný súd rozsudkom č. k. 17P/120/2021-336 z 3. októbra 2022 jeho návrh zamietol (I. výrok), návrh matky na zvýšenie výživného zamietol (II. výrok), zmenil napadnutý rozsudok v časti styku tak, že upravil miesto odovzdania maloletej (III. výrok) a upravil povinnosť matky poskytnúť otcovi styk s maloletou v náhradnom termíne v prípade, ak sa pre jej chorobu neuskutoční (IV. výrok). Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala matka maloletej odvolanie. Krajský súd v Prešove vo svojom prvom rozsudku sp. zn. 15CoP/15/2023 z 8. augusta 2023 dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné vo výroku I zmeniť a vo výrokoch II až IV ako vecne správny potvrdiť. Sťažovateľka (matka) podala proti rozsudku krajského súdu

z 8. augusta 2023 dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4CDoR/1/2024 z 26. septembra 2024 prvý rozsudok krajského súdu z 8. augusta 2023 zrušil vo výrokoch I až III a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že ak sa chcel odvolací súd odchyliť od skutkového stavu zisteného okresným súdom, bolo potrebné vykonať opakovane dôkazy a nariadiť pojednávanie.

3. Krajský súd následne rozhodol druhým rozsudkom č. k. 15CoP/99/2024-685 z 31. marca 2025, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu z 3. októbra 2022 v jeho I. výroku týkajúcom sa usporiadania podmienok styku rodičov s maloletou a styk otca s maloletou rozšíril, II. výrokom potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho druhom (zamietnutie návrhu matky na zvýšenie výživného) a tretom výroku (zmena rozsudku týkajúca sa miesta odovzdania a prevzatia dieťaťa), III. výrokom zrušil štvrtý výrok rozsudku okresného súdu (uloženie povinnosti umožniť styk s maloletou otcovi v prípade choroby maloletej určením náhradného termínu) a V. výrokom náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.

4. Sťažovateľka podala proti I., II. a IV. výroku druhého rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnila vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), tvrdiac, že rozsudku chýba presvedčivé odôvodnenie rozšírenia styku otca s maloletou s prihliadnutím na výsledok jej výsluchu, je nepreskúmateľný a arbitrárny, pretože v ňom neboli premietnuté individuálnosti tohto prípadu, a je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie matky ako neprípustné odmietnuté podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta, že v napadnutom uznesení sa najvyšší súd nevysporiadal s ňou predloženou argumentáciou, predovšetkým námietkami o pochybení súdov pri vykonanom dokazovaní. Súdny nezohľadnil najlepší záujem maloletej jeho riadnym preskúmaním. V tejto súvislosti pristúpili k námietkam poukazujúcim na nedostatky pri výsluchu maloletej veľmi laxne, keď skúmali iba jeho formu, neodpovedali na neexistenciu zápisnice ani na stav maloletej, ktorá po jeho vykonaní plakala. Súdny sa bezdôvodne priklonili k tvrdeniam otca a prevzali ich, dokonca vychádzali zo skutkových okolností, ktoré v konaní nevyšli najavo, ako aj zo záverov, ktoré je oprávnený urobiť len psychológ, hoci navrhnuté znalecké dokazovanie nevykonali, aj keď mal sám súd pochybnosti o záveroch výsluchu maloletej. K ňou napadnutým výrokom II a IV druhého rozsudku krajského súdu sa najvyšší súd v podstate vôbec nevyjadril. Obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia je podľa sťažovateľky všeobecný, pretože sa v ňom najvyšší súd nedostatočne zaoberal podstatnými skutočnosťami uvedenými v jej dovolaní a nespĺňa základné požiadavky na preskúmateľnosť rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia, v ktorom sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa nezohľadnenia najlepšieho záujmu dieťaťa.

7. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 312/2012). Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom z jeho judikatúry je možné vyvodiť limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81).

8. Predmetom konania pred ústavným súdom nie je hodnotenie správnosti skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože ústavný súd nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základných práv sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a či výsledkom aplikácie právnych predpisov na konkrétny prípad nie je zrejmä nespravodlivosť.

9. Vzhľadom na predmet tohto konania ústavný súd pripomína svoju judikatúru, podľa ktorej rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Ak rodičia žijú v manželstve, predpokladá sa, že ich vykonávajú v zásade na základe vzájomnej dohody a v záujme maloletého dieťaťa. Zákon č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) úpravu výkonu rodičovských práv a povinností v určitých špecifických situáciách rieši osobitne, čo nielen umožňuje čl. 51 ods. 1 ústavy, ale to aj predpokladá. Pritom zákon o rodine preferuje predovšetkým dohodu rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností (§ 35, § 36, § 25 ods. 1, § 24 ods. 2 zákona o rodine). Až keď k dohode o výkone rodičovských práv nedôjde, rozhodne o nich súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa (IV. ÚS 367/08).

10. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Podmienkou je, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

11. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku v kontexte sťažovateľkou predloženej argumentácie. Podľa ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia riadne a dostatočne odpovedal na sťažovateľkou v dovolaní predložené námietky.

12. Čo sa týka námietok sťažovateľky týkajúcich sa ustálených skutkových záverov, z ktorých krajský súd vychádzal (prevzatie argumentácie otca, skutkové závery nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní), tzn. prehodnotenia skutkových záverov vykonaného dokazovania,

najvyšší súd správne poukázal na svoju viazanosť skutkovým stavom zisteným súdmi nižšieho stupňa rozhodujúcimi vo veci a následne v tejto súvislosti konštatoval, že z uvedeného dôvodu vadu zmätočnosti v posudzovanom konaní nezistil (pozri body 17, 18 napadnutého uznesenia). Ústavný súd len dodáva, že širší prieskum skutkových zistení nie je dostupný ani v konaní o ústavnej sťažnosti, keďže ani ústavný súd nie je skutkovým súdom na úrovni súdu prvej inštancie alebo odvolacieho súdu.

13. Najvyšší súd sa podľa ústavného súdu dôsledne zaoberal aj námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa nezohľadnenia najlepšieho záujmu maloletej vrátane okolností jej výsluchu pred súdom v bodoch 19 až 22 svojho uznesenia. Najvyšší súd v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia predovšetkým poukázal na to, že krajský súd si pri hodnotení najlepšieho záujmu maloletej vypočul aj názor maloletej a následne ho vyhodnotil v kontexte okolností tejto veci. Najvyšší súd v bode 19 odôvodnenia poukázal, resp. citoval priamo z bodu 33 odôvodnenia druhého rozsudku krajského súdu, v ktorom tento súd zdôraznil, že je na obidvoch rodičoch, aby sa právo maloletého dieťaťa vyjadriť svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú, aj mohlo realizovať. Z rozsudku krajského súdu tiež vyplývajú rozhodujúce skutočnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal, na ktoré priamo v uvedenom bode poukázal (výsluch maloletej, vyjadrenia otca, matky, či už písomné, alebo ústne na pojednávaní, ako aj vyjadrenia kolíznej opatrovníčky). Následne krajský súd naznačil, že práve možnosť ovplyvňovania názoru dieťaťa jedným z rodičov, tzn. narušenie lojality, je veľmi významným faktorom pri posúdení výsledkov výsluchu maloletej a takéto zistenie je nevyhnutné riešiť čo najskôr. Najvyšší súd nad rámec tohto odôvodnenia vo vzťahu k námietke poukazujúcej na neprihliadnutie na názor maloletej poukázal na ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva právo dieťaťa vyjadriť svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú, povinnosť súdov venovať tomuto názoru primeranú pozornosť s prihliadnutím na vek a úroveň dieťaťa a následne zdôraznil, že samotné posúdenie názoru dieťaťa musí byť komplexné a samotný názor dieťaťa nemožno stotožniť s pojmom „najlepší záujem dieťaťa“ (body 20, 21 napadnutého uznesenia). Ústavný súd sa s týmito závermi najvyššieho súdu stotožňuje, navyše v tejto súvislosti poznamenáva, že čo sa týka kvantity styku dieťaťa s otcom, krajský súd predchádzajúce rozhodnutie v tejto veci upravil minimálne, zohľadňujúc len aktuálny vývoj záujmov na strane dieťaťa, ktorých realizácia tento styk celkom zjavne neprimerane obmedzovala. Napadnuté uznesenie teda rešpektuje požiadavku zachovania osobných vzťahov a zabezpečenia rozvoja dieťaťa v zdravom prostredí, tzn. najlepší záujem dieťaťa.

14. K námietkam sťažovateľky týkajúcim sa realizácie výsluchu maloletej sa najvyšší súd vyjadril v bode 22 napadnutého uznesenia, v ktorom zdôraznil, že proces realizácie priameho zisťovania názoru maloletého dieťaťa je potrebné odlišiť od výsluchu maloletého a je potrebné ho považovať za procesný úkon *sui generis*, pričom je na samotnom súde, aké zvolí prostriedky na to, aby si vypočul názor dieťaťa, a je následne na úvahe súdu, ako ďalej zhodnotí dieťaťom uvádzané skutočnosti. Z druhého rozsudku krajského súdu teda vyplýva, že v preskúvanom prípade súd názor dieťaťa vypočul, a to v neformálnej rovine zodpovedajúcej veku dieťaťa. Podľa ústavného súdu možno uvedené závery najvyššieho súdu odobrujúce formu zisťovania názoru maloletej spočívajúcu v jej vypočutí za prítomnosti v konaní ustanoveného kolízneho opatrovníka a sudcu v priestoroch budovy súdu za ústavne akceptovateľné a zohľadňujúce najlepší záujem dieťaťa.

15. Sťažovateľka tiež argumentovala, že najvyšší súd sa nevyrovnal s jej námietkami týkajúcimi sa nesprávnosti II. výroku rozsudku krajského súdu (potvrdenie výrokov o zamietnutí návrhu na zvýšenie výživného a určenie miesta odovzdania a prevzatia dieťaťa). Ani s týmto názorom

sťažovateľky nemožno súhlasiť, pretože najvyšší súd na túto námietku odpovedal, aj keď všeobecne, v bode 23 napadnutého uznesenia. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poznamenať, že korelátom práva sporovej strany na primeranú odpoveď zo strany súdu je aj jej procesná povinnosť uvádzať dostatočne konkrétnu argumentáciu, vo vzťahu ku ktorej by bolo možné posúdiť primeranú odpoveď súdu. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v danom prípade sťažovateľka neberie do úvahy, že súdy konštatovali, že sa nezmenili pomery na strane maloletej (pozri bod 36 rozsudku krajského súdu), a preto možno jej argumentáciu týkajúcu sa nezohľadnenia princípu potenciálnych príjmov otca považovať za právne irelevantnú a najvyšší súd tento záver konštatoval aj v poslednej vete bodu 26 napadnutého uznesenia, konštatujúc, že sťažovateľka v dovolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené alebo vyhodnotené už v základnom konaní.

16. K námietke nevykonania znaleckého posudku sa najvyšší súd vyjadril v bode 25, citujúc odôvodnenie bodu 33 druhého rozsudku krajského súdu, v ktorom uzavrel, že nevraživosť a konflikty rodičov samy osebe nie sú dôvodom, pre ktorý by muselo byť nariadené znalecké dokazovanie, aby sa mohol realizovať styk s maloletým dieťaťom. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že postup súdu, ktorým napriek návrhom sporových strán nenariadi znalecké dokazovanie, nemožno považovať za ústavne neakceptovateľný, pokiaľ súd disponuje dôkazmi, ktoré predstavujú dostatočný základ na prijatie jeho rozhodnutia.

17. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že právne závery prijaté najvyšším súdom nemožno považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti tak ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka dostala z materiálneho hľadiska odpovede na ňou predloženú argumentáciu, pričom prijaté závery sú konzistentné a ústavne prijateľné. Konanie, ktoré ako celok zohľadňuje všetky podstatné okolnosti danej právnej veci, považuje ústavný súd v celkovom výsledku za spravodlivé.

18. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd už len dodáva, že dané právo nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľom garantovalo právo na úspech v konaní či zaručovalo rozhodnutie zodpovedajúce ich predstavám. Jeho obsahom je právo na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov. Ústavný súd už viackrát vo svojej judikatúre konštatoval, že nesúhlas sťažovateľa so závermi či s názormi konajúcich súdov nemôže sám osebe zakladať dôvodnosť ústavnej sťažnosti (napr. IV. ÚS 233/2020).

19. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu